3 Lei
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
FIECARE VOLUM CUPRINDE O AVENTURA COMPLECTA
187
Milionar peste noapte

MILIONAR PESTE NOAPTE

——————— de ———————

Wiliam Horst

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 187

CUPRINS

Prefaţă...3
I. Milionarul dispărut..5
II. Percy Stuart vrea să se însoare.................................13

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

……………………………………………………………………………

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 187-a:

«Percy Stuart va trebui să devină milionar, în curs de 24 ore, prin propriile sale puteri«.

«Excentric-Club«.

I. Milionarul dispărut

Cea de-a 187-a însărcinare a clubului Excentric din New-York cauză multe frământări renumitului sportsman Percy Stuart, căci i se cerea să devină milionar, în termen de douăzeci şi patru de ore, fără ca să se folosească nici măcar de un singur cent din banii săi proprii.

Fireşte că lucrul acesta părea irealizabil chiar şi pentru Percy Stuart. Era imposibil ca, întreprinzând ceva cinstit, să ajungă în posesiunea unui milion de dolari, în numai 24 de ore. Chiar dacă ar fi scris, într-o singură noapte, cel mai interesant scenariu de film, tot n-ar fi putut să câştige această sumă.

Percy s-ar fi putut gândi să joace la ruletă. Dar pentru aceasta, ar fi trebuit să avanseze o oarecare sumă din banii săi proprii. Or, clubul Excentric îi interzicea strict lucrul acosta.

Deci, pentru ca să poate duce la bun sfârşit, noua sa însărcinare, Percy Stuart trebuia să se folosească de o stratagemă oarecare, de pe urma căreia să obţină suma de un milion de dolari. Fireşte că banii aceştia nu şi-i putea procura decât de la un bogătaş. Percy cunoştea câţiva miliardari, dar cu toţii erau foarte zgârciţi. Bineînţeles, că s-ar fi găsit mulţi care să-i împrumute un milion de dolari, dar clubul Excentric nu admitea nici lucrul acesta. El trebuia, să-şi câştige banii fără niciun

ajutor străin.

Percy Stuart reflectă mult asupra noii sale însărcinări. Deodată, el se ridică de la biroul său şi fluieră mulţumit.

Găsise o soluţie, amintindu-şi de miliardarul Simon Nagmor, zis şi «regele Bursei«, precum şi de fiica sa Dolly. Oare unde se aflau ei acum? Percy îi cunoscuse cu câţiva ani înainte, iar miss Dolly, frumoasa fiică a miliardarului, ţinea pe atunci foarte mult să devină soţia lui Percy Stuart. Oare îl mai iubea şi acum?

Percy zâmbi. Dolly era, într-adevăr, o tânără fermecătoare, iar tatăl ei poseda o avere de două miliarde de dolari. Totuşi, Percy Stuart iubea o altă fată, aşa încât fusese nevoit să nesocotească sentimentele Dolly-ei şi să refuze propunerea indirectă a bătrânului Nagmor, care ţinea şi el foarte mult ca tânărul american să devină ginerele său.

Percy primise noua însărcinare a Clubului Excentric pe la orele opt dimineaţa, iar la orele zece el ieşi în oraş, pentru ca să-şi viziteze prietenii, de la care spera să afle unde poate găsi pe bătrânul miliardar şi pe fiica lui.

Dar toţi prietenii îi dădură acelaşi răspuns:

— Nu ştim unde ar putea fi, deoarece Nagmor şi fiica lui au dispărut de câtva timp din societatea New-York-ului. Împotriva «regelui Bursei« s-au încercat câteva atentate. De aceia, el a găsit că e mai bine să se retragă din viaţa publică.

— Dar de ce sau încercat atentatele?

— Fiindcă, după cum ştii, Nagmor a ruinat multe existenţe, cu speculaţiile sale de la bursă. Or acum, toţi aceşti nenorociţi vor să se răzbune. Câţiva din ei au încercat să-l împuşte, iar alţii au vrut să-i arunce maşina în aer cu dinamită. Or, întâmplările acestea l-au determinat să se ascundă. Fireşte că el continuă să-şi facă afacerile prin banca, Rosendale şi Co., dar nu se mai arată în public. Dacă nu s-ar auzi din când în când numele lui la bursă, s-ar putea crede că a murit. Se pare că Dolly

împărtăşeşte refugiul tatălui ei, aflându-se tot timpul în societatea lui.

Pe la orele douăsprezece dimineaţa, Percy Stuart se prezenta bancherului Rosendale, care de altfel îi era bine cunoscut.

Bancherul primi prietenos pe tânărul american.

— Cu ce te pot servi, mister Stuart? întrebă el, oferind un scaun lui Percy.

— Aş dori să ştiu unde se află mister Nagmor?

Rosendale rămase cam încurcat.

— Regret, mister Stuart, dar nu-ţi pot spune unde se află! Este exact că eu mă ocup de afacerile lui la bursă, dar i-am dat cuvântul meu de onoare că nu voi divulga nimănui unde se afla împreună cu fiica sa. De altfel, sincer vorbind, nici nu-ţi pot indica precis locul unde l-ai putea găsi.

— Oh, asta nu o mai cred! D-ta primeşti doar ordinele lui, privitoare la afacerile de la bursă.

Rosendale ridică din umeri.

— Da, dar poate că aceste ordine îmi parvin pe o cale pe care nu o pot controla. Trăim într-un secol în care tehnica e foarte înaintată. Dar acum cred că ţi-am spus prea mult!

Percy salută scurt pe bancher şi părăsi biroul. Nu-şi putea ascunde nemulţumirea. Cum era şi grăbit, el intră, din greşeala, într-un alt ascensor. Observă lucrul acesta abia când ajunse la cel de al douăzecilea etaj al clădirii, unde fu întrebat de un «lift boy« ce doreşte.

Percy se uită surprins în jurul său, ordonându-i apoi să coboare ascensorul.

În momentul acela însă, un bărbat, cu mânecile cămeşii suflecate, deschise o uşă şi se adresă lift boy-ului:

— Hei, Ned! Stai, căci trebuie să-ţi comunic ceva!

Băiatul ieşi încă o dată din ascensor. Necunoscutul îi spuse repede:

— Telefonează de jos firmei Buston & Co., ca să trimită

imediat un mecanic. S-a produs un defect la aparatul de telegrafie fără fir. Şi ieri am avut un mic defect pe timpul recepţionării, iar azi lucrul s-a repetat. Mister Rosendale e foarte supărat şi, dacă defectul nu va fi imediat reparat, atunci va face responsabil pentru daune pe mister Buston. Ai înţeles?

— Da, voi comunica imediat firmei Buston!

Spunând aceasta, băiatul sări din nou în ascensor, închizând uşa după el. Imediat apoi, ascensorul se puse în mişcare, coborând.

Percy Stuart urmărise cu viu interes această scenă, mai ales când auzise numele lui Rosendale. Percy se întrebă de ce Rosendale îşi instalase pe acoperişul acestei case o staţiune de telegrafie fără fir? Şi, pe măsură ce reflecta mai adânc asupra acestei chestiuni, lucrurile îi apăreau tot mai clare, în adevăratul lor înţeles.

Desigur că Rosendale se afla în legătură cu Simon Nagmor, prin staţiunea de telegrafie fără fir. Cine altul şi-ar putea transmite directivele prin telegrafie fără fir, dacă nu «regele Bursei«? Dar unde se afla oare Simon Nagmor? Faptul că el se folosea de aparatul de telegrafie fără fir dovedea că se afla într-un loc unde nu avea la dispoziţie un oficiu poştal. În caz contrar, Nagmor ar putea transmite telegrafic dispoziţiile sale.

Se putea deci deduce că miliardarul nu se afla pe uscat, unde s-ar putea folosi de un oficiu telegrafic, ci de mare. Percy Stuart nu se mai îndoia că bătrânul miliardar şi fiica sa Dolly se găseau pe frumosul lor iaht «Moneystar«, care naviga pe mare.

Tânărul sportsman îşi luă o maşină, şi plecă spre port. Acolo, el se interesă la biroul de informaţii al portului, unde se aflã actualmente lactatul «Moneystar« şi, într-adevăr, răspunsul fu aşa după cum bănuise Percy. Iahtul fusese acum trei săptămâni în portul New-York, unde rămăsese ancorat timp de două zile. Apoi însă, pornise din nou în larg. Itinerarul iahtului era necunoscut. De

asemenea, nu se ştia dacă Nagmor se afla pe bord sau nu.

Percy Stuart era însă edificat.

El se plimbă câtva timp de-a lungul cheiului, privind micile vapoare ce se aflau ancorate. În cele din urmă, Percy se opri în faţa unui vaporaş, care părea foarte potrivit scopurilor pe care le urmărea, mai ales că avea şi o instalaţie de telegrafie fără fir. Vaporul se numea «Delaware« şi aparţinea unei firme de navigaţie din New-York, care făcea transporturi din porturile sudice.

Tocmai se descărcau mărfurile aduse din ultima cursă. Percy Stuart venise deci la momentul oportun. Câteva minute mai târziu, el se afla în faţa căpitanului, care-l întrebă cu ce-l poate servi:

— D-ta eşti căpitanul vasului?

— Da, sunt căpitanul şi totodată coproprietarul vaporului. Cu ce vă pot servi, domnule? Vreţi poate să plecaţi ca pasager spre Chile?

— Nu, dar aş vrea să-ţi propun o altă afacere. Poţi să-mi închiriezi vaporul d-tale pe timp de două sau trei zile? Îţi ofer să câştigi o sumă frumuşică!

Căpitanul se uită cam neîncrezător la Percy Stuart.

— Dar în ce scop vrei să închiriezi vaporul?

— Nu ne vom îndepărta prea mult de uscat. Vreau numai să ajungem în larg, de unde trebuie să dau o telegramă prin telegrafie fără fir. Îţi plătesc pentru acest serviciu suma de zece mii de dolari. De altfel, e posibil ca să rămân pe bord numai timp de douăsprezece ore.

Fireşte că această-afacere tentă pe căpitan. El invită prietenos pe Percy Stuart în cabina sa, unde, după alte câteva minute, ajunseră la învoială. Percy Stuart, care se prezentase căpitanului cu adevăratul său hume, se obligă său plătească după 24 de ore, suma de zece mii de dolari. Apoi, tânărul american iniţie pe căpitan în planul său. Auzind intenţiile lui Percy, căpitanul izbucni în hohote de râs, declarându-se de acord să-l servească cu cea mai

mare plăcere.
Percy rămase pe bordul vaporului, care, după descărcarea mărfurilor, îşi ridică ancora, îndreptându-se spre largul mării. În afară de Percy Stuart, mai erau două persoane pe bord, care ştiau rostul acestei călătorii. Acestea erau căpitanul şi marinarul telegrafist, care lucra la aparatul de telegrafie fără fir.
Cum pe la orele trei după amiază, la o depărtare de mai multe mile de portul New-York, vaporul se opri brusc. În momentul opririi, Percy Stuart era împreună cu căpitanul în cabina în care se afla aparatul de telegrafie fără fir. Tânărul american întrebă pe telegrafist:
— Vasăzică ai dat semnalul de ajutor? Ai trimis tuturor vapoarelor ce se află în apropierea noastră că «Delaware« e în pericol să se scufunde?
Ofiţerul aprobă, dând din cap. El aştepta acum primele răspunsuri. Potrivit regulilor stabilite prin legea navigaţiei şi conform tradiţiei, toate vapoarele ce se aflau prin apropiere trebuiau să răspundă. Şi, într-adevăr, aparatul de telegrafie fără fir înregistră primele răspunsuri. Câteva vapoare se interesau de soarta vasului «Delaware«.
Dar telegrafistul căută să obţină legătură cu alte vapoare. În cele din urmă, după un sfert de oră, el sări triumfător de pe scaunul său:
— Mi-am câştigat cei două sute de dolari, mister Stuart! Iată că «Moneystar« ne întreabă dacă să vină în ajutor!
— Răspunde-i să vină neapărat, căci îl aşteptam!
Telegrafistul îşi făcu din nou de lucru la aparatul său, chemând în ajutor pe «Moneystar«, şi înştiinţând celelalte vapoare să nu mai vină.
Răspunsul vaporului «Moneystar« fu:
— În cel târziu două ore vom fi la voi.
Percy Stuart îşi frecă mulţumit mâinile, iar telegrafistul şi căpitanul vaporului îi urmară exemplul, deoarece şi ei profitau de pe urma acestui succes. Căpitanul scăpa repede de pasagerul sau, iar în cursul nopţii putea să

ajungă din nou la New-York.

Dar, ceea ce urmă, rămase de neînţeles pentru ceilalţi membri ai echipajului.

Percy Stuart apăru pe bord. De aici, el îşi ai unea haina şi şapca în apă. Apoi, îşi legă un colac de salvare în jurul corpului şi-şi zbârli părul cu ambele mâini. După aceasta, el se adresă căpitanului:

— Cum arăt acum?

Căpitanul zâmbi.

— Ca un adevărat naufragiat!

— Atunci dă te rog ordin, ca barca să fie coborâtă în apă.

Când căpitanul dădu ordinele necesare marinarilor, aceştia se arătară foarte surprinşi. Dar surprinderea lor crescu şi mai mult când căpitanul le porunci să coboare barca în apă, cu fundul în sus.

Cârmaciul-secund întrebă nedumerit:

— Ce înseamnă această comedie, căpitane!

Dar căpitanul făcu un gest de indiferenţă, evitând să-i răspundă.

Imediat ce barca fu coborâtă, în poziţia indicată de căpitan, Percy Stuart strânse puternic mâna acestuia. Apoi, el îşi luă rămas bun de la marinari. salutându-i scurt. După aceasta el sări în apă, de pe bordul vaporului. Când apăru din nou la suprafaţa apei, Percy Stuart înotă spre barcă, urcându-se călare pe fundul ei.

Căpitanul întrebă cu voce tare pe tânărul american:

— E totul în regulă?

— Da, totul! Îţi mulţumesc, căpitane! Noi ne vedem poimâine dimineaţă la mine acasă, pentru că să primeşti onorariul d-tale! Dar acum te rog să dispari cât mai repede cu vaporul de aci, căci s-ar putea ca «Moneystar« să te vadă!

«Delaware« se puse din nou în mişcare, îndreptându-se spre est, iar Percy Stuart rămase sigur, călare pe barca sa.

După o oră şi jumătate, iahtul «Moneystar« apăru, îndreptându-se cu mare viteză spre locul unde presupunea că se produsese naufragiul. Imediat ce căpitanul iahtului descoperi pe naufragiatul de pe barca răsturnată, porunci câtorva marinari să se îndrepte cu o barcă spre el.

Prefăcându-se complet extenuat de oboseală, Percy Stuart se lăsă ridicat în barca de salvare. Astfel, el ajunse ca naufragiat pe bordul iahtului «Moneystar«, proprietatea miliardarului Simon Nagmor.

II. Percy Stuart vrea să se însoare

Percy Stuart fu mai întâi primit de căpitanul iahtului, un german cu numele de Walter Hagen. Acesta îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Unde e vaporul care ne chemase în ajutor?

Percy Stuart îl informă:

— «Delaware« se află acum în deplină siguranţă!

— Aşa? Şi ce e cu d-ta? Ce ţi s-a întâmplat?

— E o poveste cu bucluc. Vaporul nostru era în drum spre America de Sud. Eu călătoream pe acest vapor. Pe la orele două după amiază, ne-am ciocnit cu un alt vapor şi am fost în pericol să ne scufundăm. Imediat, s-a dat drumul la două bărci de salvare. Eu mi-am pus un colac de salvare şi am sărit în una clin ele. Dar barca s-a răsturnat apoi. Eu am căzut în apă, pierzându-mi cunoştinţa.

Când mi-am revenit în simţiri, acum o oră, am constatat că plutesc pe suprafaţa apei, datorită colacului de salvare pe care-l purtam. Apoi, am văzut, la o oarecare depărtare, vaporul nostru, care fusese remorcat şi era tras acum de un alt vapor, ce-i venise în ajutor. De sigur că «Delaware« va fi dus în portul New-York. Probabil că pe mine m-au crezut mort. Am observat îndată barca răsturnată, care se afla în apropierea mea. M-am urcat pe ea şi am aşteptat ca să fiu salvat. Vă mulţumesc că aţi venit la timp!

Hagen clătină din cap, dar nu spuse nimic, deoarece îşi dădea seama că are de-a face cu un om cumsecade.

După câteva minute, apărură pe bord mister Nagmor şi fiica sa Dolly.

— Mi s-a comunicat că avem un naufragiat pe bordul iahtului nostru! spuse el.

Imediat însă ce observă pe cel salvat, el se dădu un pas înapoi, foarte surprins.

— Dar acesta e Percy Stuart!

Dolly recunoscu şi ea pe tânărul american.

Fireşte ca Percy Stuart se arăta şi el foarte surprins de această revedere.

— D-ta eşti, mister Nagmor? Vasăzică oamenii d-tale m-au scos din apă?

Percy Stuart salută prietenos pe vechii săi cunoscuţi, povestindu-le încă o dată chestiunea naufragierii sale. Nagmor fu foarte încântat de prezenta lui Percy Stuart pe bord, căruia continua să-i strângă mâna.

— Ei, acum totul a trecut! Sunt fericit că te văd aici, pe bordul lacătului meu. După cum ştii, sunt un vechi admirator al d-tale. Nu-i aşa, Dolly?

Miliardarul se uită întrebător la fiica sa. Aceasta dădu din cap şi strânse şi ea mâna lui Percy Stuart.

— Dar tare sălbăticit mai arăţi, mister Stuart! exclamă fata zâmbind. Spune-i căpitanului să-ţi dea nişte rufe uscate, precum şi o altă haină!

Căpitanul luă pe Percy Stuart în cabina sa, iar după o jumătate de oră tânărul american se urcă din nou pe bord, unde se mai aflau Nagmor şi fiica lui. Se servi imediat un mic aperitiv. La masă, mai luară loc căpitanul Hagon, precum o tânără elegantă, care fu prezentată lui mister Stuart drept miss Mabel Turly, prietena lui Dolly.

În timpul discuţiei ce se încinse, Simon Nagmor se adresă lui Percy Stuart:

— Ei, ce spui de ideea mea de a mă retrage cu iahtul pe mare? Mă menţin în apropierea New-York-ului şi dau dispoziţiile necesare însărcinatului meu de afaceri, prin telegrafie fără fir.

— Da, ideea e foarte bună, mister Nagmor. Dar viaţa aceasta de pe bord nu te plictiseşte?

— Nu, de loc! Avem cu ce să ne distram. Miss Mabel joacă ping-pong cu Dolly, iar eu şi căpitanul jucăm câte o partidă de şah sau de cărţi. Dar spune-mi, mister Stuart, cum o mai duci d-ta? Nu te-ai lăsat de aventurile d-tale?

Percy Stuart asigură pe bătrânul miliardar că, de câtva timp, duce o viată liniştita şi ca s-a hotărât să renunţe de a mai deveni membru al clubului Excentric. Fireşte că miliardarul lăudă aceasta hotărâre.

Când Percy se uita la Dolly, i se păru că ea era de altă părere. În general, avu impresia că tânăra şi frumoasa fată era oarecum schimbată.

Nagmor invită pe Percy să rămână câteva zile pe bord, pentru a-i ţine de urât. Fireşte că tânărul american primi această invitaţie, care corespundea dorinţelor sale.

În cursul după amiezii, Dolly care manifestase la început o oarecare rezervă fată de Percy Stuart, deveni ceva mai prietenoasă cu el. Ei îşi amintiră de frumoasele zile petrecute împreună la o staţiune climaterică şi, cu acest prilej, Percy Stuart constată că tânăra fată mai nutrea sentimente de dragoste pentru el.

Spre seară, când Percy îşi luă rămas bun de la căpitanul Hagen, pentru a se retrage în cabina sa, observă că acesta îi strânge mâna cu o oarecare răceală. Walter Hagen iubea oare pe Dolly? Atitudinea sa faţă de tânăra fată îndurerase oare pe căpitan? Lui Percy i-ar fi părut rău să fie aşa, deoarece el nu vroia să câştige simpatia fetei decât pentru un răstimp de 24 de ore.

În dimineaţa celei de a doua zile, Percy Stuart juca o partidă de şah cu miss Dolly. El câştigă partida, aşezându-se apoi la o partidă de şah cu bătrânul miliardar, pe care de asemenea o câştigă.

Apoi, Percy Stuart se plimbă puţin cu Nagmor la bordul iahtului.

— Da, da, Percy Stuart, d-ta eşti idealul meu! Eşti

singurul bărbat faţă de care am un profund respect. De altfel, mi-ai plăcut foarte mult şi acum doi ani, când te-am cunoscut şi când ai dispărut brusc din societatea mea şi a fiicei mele. Ce te-a determinat atunci ca să dispari?

— E o chestiune de inima, mister Nagmor!

— Cum? Dar cum aşa?

Percy Stuart oftă:

— Nu e prea plăcut să vorbeşti de aşa ceva!

— Dar eu îţi sunt prieten, dragă Stuart. Mie îmi poţi spune totul.

— Ei bine! Află, mister Nagmor că am iubit-o pe miss Dolly şi că am preferat să mă retrag, deoarece am avut impresia că ea nu răspunde sentimentelor mele.

Nagmor se opri locului, uitându-se surprins la Percy Stuart.

— Ei, află şi d-ta că ai căzut victima unei mari erori! Dolly era pe atunci îndrăgostită nebuneşte de d-ta.

— Într-adevăr? Atunci am făcut o prostie!

Dar apoi Percy întoarse repede vorba, începând o discuţie, pe altă temă.

De altfel, tânărul american nu prea era mulţumit de atitudinea tinerei fete. Cu toate că Dolly se arata foarte prietenoasă faţă de el, Percy avea impresia că între ea şi căpitanul Hagen se înfiripaseră oarecari legături de dragoste. Or, spre marea sa părere de rău, Percy trebuia să rupă pentru scurt timp aceste legături, deoarece, după cum îi cerea clubul Excentric, el trebuia să câştige în timp de 24 de ore suma de un milion de dolari.

Spre seară, Percy se plimbă din nou cu Nagmor pe bordul iahtului, iar bătrânul miliardar îl întrebă:

— Cât timp mai poţi rămâne la noi, mister Stuart?

— Foarte scurt timp.

— Dar de ce?

— Fiindcă trebuie să mă întorc la New-York pentru nişte chestiuni de afaceri.

— Pot să te întreb ce fel de afaceri?

— Vei râde, mister Nagmor, dacă îţi voi spune motivul pentru care vreau să mă întorc la New-York. Vreau să-mi caut o soţie!

Şi într-adevăr, Nagmor izbucni în hohote de râs:

— Dar Percy Stuart n-are decât să întindă mâna şi găseşte câte femei vrea!

— Cred că te înşeli, mister Nagmor!

— De ce?

— Fiindcă eu nu mă însor decât cu femeia pe care o iubesc!

— Şi ţi-ai ales-o?

— Da, mi-am ales-o, dar nu ştiu dacă sunt pe placul ei!

— Ei, asta nu o mai cred. Pot să te întreb cine este femeia aceasta?

— Fiica dvs. Dolly, mister Nagmor!

— Vasăzică o mai iubeşti pe Dolly? Atunci, dragă Percy Stuart, cred că ne vom înţelege foarte repede. Dolly te-a iubit foarte mult şi cred că te mai iubeşte şi astăzi. Eşti dispus să te însori ou ea?

— Oh, mister Nagmor, aş fi fericit s-o am de soţie!

Nagmor chemă cu voce tare:

— Dolly, Dolly, ia vino încoace!

Dolly, care se afla la capătul bordului împreună cu prietena ei şi cu căpitanul Hagen, fugi repede spre tatăl ei, întrebându-l ce doreşte.

Bătrânul spuse cu voce solemnă:

— Uite, dragă Dolly, chiar acum mister Stuart ţi-a cerut mâna.

Auzind aceasta, Dolly lăsă să-i cadă capul în jos şi nu răspunse nimic. Fireşte că lucrul acesta intrigă puţin pe Percy Stuart. Dar apoi, miliardarul se adresă din nou fiicei sale:

— Ei, Dolly, ce spui? Nu eşti fericită să ai ca soţ pe cel mai sărbătorit bărbat al Americii? Dă-i mâna şi spune-i că-l iubeşti!

Dolly şovăi puţin, dar apoi întinse mâna lui Percy,

spunând:

— Sunt de acord, mister Stuart!

În momentul acesta, Percy Stuart simţea o profundă milă pentru tânăra şi frumoasa fată. Dar el era obişnuit să-şi urmărească ţinta, fără să se lase influenţat de sentimentalism. El sărută mâna tinerei fete, spunându-i prietenos:

— Am convingerea, miss Dolly, că ne vom înţelege bine. Sunt de părere că logodna noastră să aibă loc chiar în seara aceasta.

....

Şi, într-adevăr în seara aceea avu loc logodna. Dar în timp ce toţi de pe bord se bucurau, căpitanul Hagen rămase foarte amărât.

Nagmor era foarte încântat de noul său ginere. Percy Stuart se hotărî însă să sfârşească cât mai repede această comedie, în care scop îşi schimbă brusc atitudinea faţă de bătrânul miliardar şi fiica lui. El se purtă nepoliticos cu bătrânul Nagmor, iar pe Dolly o apostrofă cu următoarele cuvinte:

— Draga mea Dolly, te-aş ruga să-ţi dezbraci rochia aceasta galbenă. Trebuie să ştii că eu nu sufăr culoarea galbenă.

Tânăra fată se uită surprinsă la logodnicul ei, dar apoi se conforma, înapoindu-se în cabina sa, unde-şi schimbă rochia.

În timpul mesei festive de seară, Percy Stuart bău foarte mult alcool şi refuză să meargă la culcare, atunci când mister Nagmor şi fiica lui se retraseră în cabinele lor. El rămase împreună cu ofiţerii iahtului şi cu cei doi secretari ai lui Nagmor în sala de recepţie, unde continuă să bea. Apoi, se aşeză la pian şi cântă câteva cuplete decoltate. Fireşte că bătrânul Nagmor şi fiica lui nu fură în stare să adoarmă din cauza zgomotului ce venea din salon, iar miss Mabel care era în aceeaşi cabină cu Dolly, spuse prietenei sale:

— Logodnicul tău pare să fie un bărbat foarte vesel.

Dolly izbucni în lacrimi.

— E prea vesel. Papa vrea să mă mărit cu el. Este adevărat că l-am iubit odată foarte mult. Acum însă văd cât de mult m-am înşelat în persoana lui şi cât de mult iubesc pe un altul!

………………………………………………………………………………

În dimineaţa celei de a doua zile, căpitanul Hagen se prezentă miliardarului, înaintându-şi demisia din postul său. Abia după vreo două ore, Percy Stuart apăru şi el pe bord. El arăta foarte rău. Salutând batjocoritor pe cei de pe bord, el se îndreptă spre socrul lui, spunându-i că trebuie să-i vorbească între patru ochi.

— Dar ce doreşti dragul meu?

— Trebuie să-ţi comunic ceva foarte important.

— Ei bine! Spune!

— Am datorii!

Auzind aceasta, Nagmor fu cât pe ce să cadă jos. El se lăsă însă într-un fotoliu, spunând:

— Ai datorii? Dar eu credeam că eşti foarte bogat!

— Am fost odată! Dar acum mi-am pierdut întreaga avere. Tatăl meu mi-a lăsat o moştenire destul de frumoasă, însă am pierdut-o în diferite speculaţii.

Nagmor încercă sa se stăpânească şi spuse:

— El bine, te iert, dragul meu. De fapt trebuia să-mi fi spus lucrul acesta înaintea logodnei. Ar fi fost mai onorabil, dar totuşi te iert!

Percy Stuart lăsă să-i cadă capul în jos, iar apoi spuse:

— Dar trebuie să-ţi mai mărturisesc ceva.

— Aşa? Ei, continuă!

— Trebuie să-mi plăteşti datoriile, care se ridică la vreun milion de dolari. De asemenea, mai am nişte obligaţii materiale şi faţă de trei tinere fete, cu care am întreţinut legături.

Acum, Nagmor nu se mai putea stăpâni. El se răsti la tânărul acesta stricat, făcându-i reproşuri cu privire la

imoralitatea sa.

Percy Stuart ascultă liniştit aceste mustrări, iar apoi întrebă:

— Vasăzică vrei să strici logodna?

— Da, mister Stuart, vreau să fac lucrul acesta! Pe fiica mea o voi mărita cu un bărbat care o iubeşte într-adevăr. M-ai decepţionat foarte mult cu purtarea d-tale, mister Stuart!

Percy ridica din umeri.

— Fie şi aşa! Sunt de acord ca logodna să fie desfăcută. Dar d-ta ştii ce înseamnă să promiţi cuiva că-i dai fata în căsătorie şi să nu te ţii de cuvânt! Dacă-ţi retragi cuvântul dat, sunt întrucâtva compromis. Deci învoirea mea ca logodna cu fiica d-tale să fie declarată nulă, vă costă un milion de dolari. Vrei să sacrifici aceşti bani?

Nagmor sări indignat de pe scaunul său.

— Da, cu cea mai mare plăcere! Trebuie să ştii că pentru fericirea copilului meu, nu mă dau în lături de la niciun sacrificiu. Îţi voi completa imediat cecul, cu condiţia însă ca, în seara aceasta chiar, când vom ajunge în portul New-York, să părăseşti iahtul meu.

— Sunt de acord!

Astfel, Percy Stuart câştigase în 24 de ore numai, suma de un milion de dolari. Bineînţeles că procedeul său nu prea era cinstit, dar totuşi destul de excentric.

Înainte de a părăsi iahtul, el mai avu o întrevedere cu Dolly, căreia îi ceru scuze, povestindu-i, sincer, motivul pentru care fusese nevoit să înscenează această comedie.

Dolly se arătă mai întâi indignată, dar apoi, ea izbucni în hohote de râs. Îndrăzneala lui Percy Stuart cucerise şi pe miss Mabel, prietena ei. Deocamdată însă, bătrânul Nagmor nu trebuia să afle nimic.

Spre seară, iahtul ancoră în portul New-York. Percy părăsi bordul, având în buzunar un cec iscălit de Simon Nagmor, «regele Bursei«, asupra sumei de un milion de dolari.

Nagmor nici nu se arătă pe bord în timp ce Percy cobora pe chei. El nu mai vroia să ştie absolut nimic despre fostul logodnic al fiicei sale.

Fireşte că, mai târziu, Percy îi dădu explicaţiile necesare. Bătrânul miliardar izbucni şi el în hohote ele râs, la auzul adevăratului motiv al comediei înscenate. Bineînţeles că Percy Stuart îi înapoie banii luaţi.

Câteva săptămâni mai târziu, pe bordul iahtului «Moneystar« avu loc logodna lui miss Dolly cu căpitanul Hagen care, iubind foarte mult pe fiica miliardarului, îi iertase greşeala comisă.

Percy Stuart dovedise clubului Excentric că, în timp de 24 de ore, reuşise se devină milionar. După câteva zile, el primi noua însărcinare a clubului, care era legată de multe pericole şi greutăţi şi care avea următorul conţinut:

Cea de-a 188-a însărcinare.

«Percy Stuart va trebui să solicite primirea sa în armata Statelor Unite, iar în timp de trei luni va trebui să avanseze de la simplu soldat, la gradul de locotenent».

«Excentric-Club«.

---- Sfârşit ----

Romanul nostru
7
John
Lindsay
RASBOIU CIVIL în
DU ANGO